

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

14. Christum non pro omnibus esse mortuum, nec omnium redemptorem esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

Sed iam advertat lector quam accurate A
questus illos de exhortatione per prædestina-
tionem refrigerata recentioribus Massilienses

Hil. Epist.
ad Aug.

præformaverunt: Nam si sic prædestinati sunt,
inquit Massilienses apud Hilarium querelas
eorum exponentem Augustino, ad utramque
partem, ut de alijs ad alios nullus possit accedere, quo
pertinet tanta extrinsecus correptionis instantia?

Prosper. Epist.
ad Aug.

Et Prosper ad Augustinum scribens: Nec ac-
quiescunt prædestinatum electorum numerum nec au-
geri posse nec minui, ne locum apud infideles ac negli-
gentes cohortantium incitantia non habeant. Et
apud Augustinum eorum verba sibi refutan-

Aug. lib. de
duo persev.
l. 17.

ta proponentem, Neminem, inquit, posse cor-
reptionis stimulis excitari, si dicatur in conventu Ec-
clesiæ audientibus multis: Ita se habet de prædestina-
tione definita sententia voluntatis Dei, ut alij &c.

Prosper. lib. 1.

Itaque Prosper sciens esse imperitorum homi-
num inanes voces, & levi statu Augustini dis-
spandas, movet ei questionem: Quomodo
per hanc prædicationem propositi Dei, quo fideles
sunt, qui præordinati sunt ad vitam æternam, nemo
eorum, qui cohortandi sunt, impediatur, nec occasio-
nem negligentia habeat, si se prædestinatos esse despe-
rent.

NOTA XII.

Sollicitudinem ac zelum animarum
exelli.

Eiusdem farinae est & alia querimonia re-
centiorum, quod per istam sententiam
non solû vigor exhortationibus & correptioni-
bus, sed etiam sollicitudo & zelus lucrandis
animabus impendendus ex hominum pedo-
ribus tolleretur. Videtur, inquit Lessius, tollere
zelum animarum. Si enim omnes salvandi ante om-
nem provisionem, sunt iam absolute electi & præfinit,
cur de illorum salute sim sollicitus? Nam etiamsi
ego quiescam, neque bene omnes illi & soli salvabun-
tur &c. Et similia plura in hanc sententiam
contextit.

Less. de præd.
sect. 2. m. 13.

Sed audi similes apud Augustinum queri-
monias: Non argumentemur contra ista præcepta,
querendi salutem proximorum per correptiones,
hortationes, excommunicationes, &c.
salubramque terrorem dicentes: Et corrumpant bonos
mores colloquia mala; & pereat infirmus, quid ad nos?
Firmum fundamentum Dei stat: & nemo perit, nisi
sibi perditionis: hoc est, prædestinatio electo-
rum firma & immutabilis est; & qui perierit,
jam olim perditioni prædestinatus est. Audi
jam Lessi & quisquis huiusmodi argutias re-
frigerando zelo alienæ salutis tibi prætexis:
Absit ut ista garrientes secutos nos in hæc negligentia
esse debere credamus. Quod pluribus ibidem
agit. Et ista quidem obiectio non in illo libro
evidem à Massiliensibus Augustino preposita
fuit, sed Prosper testis est, Augustino loquens:

Prosper. Epist.
ad Aug.

Quicquid in libro hoc (de correptione & gratia) D
ex contradicentium sensu sanctitas tua sibi opposuit,
hoc totum ab istis sanctis (Massiliensibus presby-
teris) intensiosissime, fortè, contentiosissime, con-
troversatum fuisse.

NOTA XIII.

Deum non velle omnes homines salvos
feri, & in agnitionem veritatis
venire.

Sed adhuc contextunt graviora, non modò
adversus homines, sed etiam adversus
ipsum Deum, quem multis quoque modis,
quemadmodum & Massilienses reprehendi
posse murmurant. Et primo quidem aperitif-
sime arbitrantur sequi, quod Deus non velle
omnes homines salvos fieri, sicut Apostolus docet.
Hic modus, inquit Lessius, electio non videtur
satis considerari, cum sincera voluntate salvandi omnes
homines, maxime fideles; neque cum illo amore, &
illâ curâ, quâ omnes ad salutem excitat, que Scrip-
tura tantopere commendat. Quod fusc tractat &
exaggerat. Nec segnius Molina hoc ipsum
agit: Certe si is fuit modus prædestinationis quod-
dam aditus, non item alios, qui ex horum auctorum
sententiâ iuxta suas præsumptiones relatus est, non vi-
deo quâ ratione verum sit, Deum velle omnes homines
salvos fieri, si per ipsos non fuerit.

Lib. de præd.
sect. 2. rat. 2.

Mol. q. 16.
n. 13. sp. 5.
memb. 2.

Obiect. 8.
Gal. 2. 8.
Prosper.

Prosper. Epist.
ad Augustino.

Eadem ista decantatissima Massiliensium &
Pelagij & omnium Pelagizantium cantilena
adversus eandem absolutam prædestinatio-
nem fuit. Nam in objectione Clavæ, quam
isti Galli Prospero & Augustino inieperunt,
clamitant, quod in Augustini sententiâ, non om-
nes homines Deus velit salvos fieri, sed certam nume-
rari prædestinationem. Et in Epistolis ad Augu-
stinum scriptis eadem tacite reficatur. Unde
sanctus Prosper Massiliensium & simul recen-
tiorum objectionem propter falsitatis & ab-
surditatis evidentiam quasi irridens: Et tibi
est illud, quod nobis quasi contrarium à non intelligen-
tibus semper opponitur, quod Deus omnes homines ve-
lit salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire &
Probat itaque duobus illud capitibus præbere
latus, & ex parte auctorum, qui à præteritis
generationibus usque in hoc tempus, sine Dei
cognitione perierunt; & ex parte parvulorum
quorum plurimi sine baptismo pereunt: Num-
quid, inquit, non sunt de omnibus hominibus &c.

NOTA XIV.

Christum non pro omnibus esse mortuum,
nec omnium redemptorem esse.

Adont aliud sequi non minus impium,
quam præcedens, Christum non pro
omnibus esse mortuum, nec omnium homi-
num fore redemptorem. Unde Molina pro-
bat, Deum omnes omnino homines velle sal-
vos fieri, quia Christus omnibus in redemptorem da-
tus est: hoc ipso indicans, non fore datum in re-
demptorem omnibus, si Deus nollet omnes
omnino salvos fieri, sed eos dumtaxat, quos
pro suo beneplacito absque operum refectu
ad vitam delegisset. Et Gregorius de Valen-
tia inter cetera absurda ex ista sententiâ con-
sectanea reponit ut Christus non pro salute om-
nium omnino hominum mortuus sit, vel certe
injustus sit.

Mol. q. 23.
n. 4. & 5.
disp. 1. memb. 8.

Disp. 1. q.
22. punct. 4.
prob. 6.

Expressa

Expressa est ista criminatio Massiliensium verbis, hoc ipsum ex Augustini predestinatione sequi, invidiosissime conclamantium. Objectionis enim Gallorum nona erat: Quod non pro totius mundi redemptione Salvator sit crucifixus. Et prima Vincentiana: Quod Dominus noster Iesus Christus non pro omnium hominum salute & redemptione sit passus. Imitatus est eam infeliciter Faustus, qui Christum pro omnibus mortuum esse, adversus quorundam predestinationem ad vitam, invidiosissime premit.

Ysa. 1. 1. 1. 16.

NOTA XV.

Deum futurum acceptorem personarum.

Accedit, quod, Gregorio de Valentia iudice, Deus esset acceptor personarum, si non nisi certos absque operum provisione ad vitam predestinasset: *Et in hominibus, inquit, ut a Deo predestinentur, non requiritur pia cooperatio, que a Deo tanquam effectus unius predestinationis fuerit prescisa; Deus, quod absit, esset alio modo acceptor personarum, quod non omnes predestinet.* Et mox addit quod illud beneficium omnibus ex iustitia propter merita Christi deberetur.

Leo statim in pro. 97.

Hec, fateor, querela non est à Massiliensibus profecta, quod sciam; sed Pelagianis propria fuit, & non semel adversus Augustinum vibrata. Sed Massilienses tanquam peccati originalis, atque universalis damnationis inde consecutæ consilij, probè noverant liberationem à damnatione nemini proflus esse debitam: sed esse maximè gratiæ misericordię beneficium. Prout autem executioni per dona gratiæ mandatur, etiam sic respectu liberandi aut liberati esse proflus gratuitam, nec alios Christi meritis deberi, quam quos Pater ei salvandos dedit, pro quibus etiam salvandis, non pro mundo rogavit, & pretium redemptionis obtulit. Unde puduit ipsos falsam & putidam Pelagianorum vocem ab inferis revocare: quò magis profectò mirum est, virum Catholicum, quem fides imbuerat; omnes ex uno in condemnationem lapsos esse, nec nisi gratiæ gratià inde liberari; in hac re personarum acceptionem, & iniustitiam Dei adversus Christum somnare potuisse.

NOTA XVI.

Peccata reproborum Christianorum in Deum redire.

Sed adhuc magis immania proferunt securitæ contra iustitiam Dei: nempe peccata reproborum Christianorum quibus à iustitia cadunt, & extra felicissimum predestinatorum numerum ruunt, in Deum recitura: cò quòd ipse, insidias hominum salutis struendo, curaturus sit ne vel lapsi redeant, vel in stultes cadant; ne alioquin decreta predestinationis immobilitas & certitudo violetur. Itaque Gregorius de Valentia ex illo predestinationis modo infert: Deum reddere quantum ex se est, impossibilem salutem quibus hominibus quos non

Diss. 1. q. 23 de predest. puncto 4. Coroll. 5.

A predestinat. Disertius exequitur querelam illam obsoletam Lessius: Sicut ad providentiam Dei desinit, ut salvetur numerus sic electorum: sic ad eandem pertinere videtur, ut alij, qui ab illa electione sunt exclusi, non fiant salvi: quia alioquin passer fieri ut aliquis ex istis in numerum illi inierat, quòd est absurdum. Quare cum ex tam immensa multitudine nemo salvetur, signum est, id aliquòd particularis providentia provisionem. Et inferius exprimit veluti ratione nixas impiorum voces: Ipse nos implavit, ipse nostra salutem insidiatus est; ipse eam nobis impossibilem reddidit; alioquin qui fieret, us ex tam immensa multitudine nemo salvus fieret? Et alij in locis aliquoties repetit, quòd in isto predestinandi modo, qui sit ante prævisa merita, ad providentiam Dei pertinet curare, ne non electus in numerum illum intret; & impedire, ne salvetur. In quibus imaginationibus iste auctor tantopere sibi placet, ut quæ ante oculos sunt, non videat; non esse videlicet opus, ut quemquam Deus impediat, quemquam impelat, quemquam deturberet iustitia, quemquam arceat, ne præparat in numerum electorum, ut ipse loquitur: sed opus esse, ut ipse potenti gratiæ mortuum luceret, infirmum roboraret, iustitiam teneat, diabolum comprimat, & opitulatricem manuum diu nocteque adhibeat: alioqui, veluti dux in præceptis, mox suo prope propria infirmitatis pondere deorsum in peccata ruiturus est. Sed istiusmodi chimericæ phantasiæ ex ista congruarum & incongruarum gratiarum assidua dispersione cogitandi libertate fabricatæ, proficiscuntur.

Cast. de predest. ad tione 2.

162. 549. 60.

Less. Sect. 5. n. 62. & n. 58. & 59. & n. 51.

Sect. 5. m. 53.

In quibus profectò comminiscendis Massilienses ante te architectos isti recentiores habuerunt. Nam & illi apud Augustinum querantur, ex eius predestinatione sequi, quòd qui obedirent, si predestinatis essent reijcendi, subirentur obediendi vites, ut obedire cessarent. Quod & Galli apud Prosperum repetunt: Quod quibusdam vocatis, & pio inssequere videntibus, obediendi subrabatur, ut obedire desistant. Nonne est ipsissimum illud, quòd Lessius dixit, insidiosi pretium ipsorum salutem? Et quòd Vincentius apud eundem Prosperum clamat: Quod hæc sit voluntas Dei, ut magna pars Christianorum salva esse nec velit, nec possit; nonne id ipsum est, quòd dixit Lessius, Deum impedire ne salventur, providere ne salvi fiant, reddere salutem impossibilem? Et quòd in alia objectione dicitur: Quod velit Deus, ut magna pars sanctorum à sanctitatis proposito ruat; quòd velit, ut magna pars Catholicorum à fide apostaret; nonne est illud, quòd Lessius intulit; dici posse Deo: Ipse nos implanavit? Ita nihil penè tam absurdum à Massiliensibus excogitatum est, quòd non vel imprudentes, vel etiam prudentes isti sibi vendicarent.

Apud Aug. lib. de donat. persv. c. 15. Obiect. 12. Gall.

Obiectio 7. Vincent. apud Pros.

Obiect. 8. c. 9. lib.

NOTA XVII.

Homines condit, ut pereant.

Nam etiam istud sequi arbitrantur, quòd Deus homines condat, ut pereant. Sic enim Lessius: Adde in hac sententia dissicte esse